

ZOEKEN NAAR SARA

ALAIN DONKER

ZOEKEN NAAR SARA

DE AANGRIJPENDE SPEURTOCHT
VAN EEN MACHELTOZE VADER

JUST
PUBLISHERS

Per Mic

Auteur Alain Donker
Copyright © 2021 Alain Donker | Just Publishers BV
Uitgever Hans van Maar

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Just Publishers BV.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm, digital files or any other means, without written permission from Just Publishers BV.

Omslagontwerp Ben Gross
Redactie Tekstbureau Tempelier
Opmaak Studio Spade, Voorthuizen
Productie Hanzeboek

ISBN 97890 8975 424 0

NUR 402

WWW.JUSTPUBLISHERS.NL

Inhoud

Intro	7
1. Rome	10
2. Talamone	21
3. San Donato	33
4. Siena	45
5. Zürich	58
6. Caelius	78
7. Zollikon	86
8. Meilen	94
9. Sitges	113
10. Barcelona	121
11. Florida	128
12. Tarragona	142
13. Rambla Catalunya	152
14. Castelldefels	162
15. Gaeta	173
16. Richwood	177
17. Cornwall	182
18. Niederbach	206
19. Bagan	223
20. Colle Oppio	230
21. Codogno	236
22. Acquapendente	249
23. Amsterdam	272
Epiloog	296

Intro

Je haren zijn lang en bruin, veel lichter dan de mijne toen ik jong was. Ze glinsteren in de zon. Het haar valt achter je oren. Je hebt grote, wat droevige ogen. Je lichtbruine wenkbrauwen hebben de neiging over het voorhoofd door te lopen, zoals bij Frida Kahlo. Je glimlacht aarzelend. Je mondhoeken krullen en links en rechts ontstaat een lachrimpel. Je kin loopt tamelijk scherp toe.

Zo ken ik je van de foto, die als screensaver op mijn beeldscherm staat. Elke keer als ik langer dan vijftien minuten van de laptop weg ben, komt jouw gezicht in beeld. In het begin was ik bang voor die foto, trof hij mij als een dolksteek in het hart. Niet dat jij die steek aan het toebrengen was, natuurlijk niet, het lag aan mij. Ik zag dan alleen je trieste oogopslag, je geharnaste wereld waar geen plek meer was voor kinderlijke onbevangenheid. Ik maak me bezorgd dat je geen hartsvriendinnetjes hebt, zoals je ook geen ooms, nichtjes, opa en oma meer hebt. Ik weet niet eens of je nog leeft. Nu ben ik aan de foto gewend. Ik zie je wel, maar ik vernauw mijn blik tot het login balkje, waar ik snel het paswoord intik.

Thuis hebben we twee foto's van jou. Op een foto, in een eikenhouten en opvouwbaar lijstje, hurk je in het zand van Gaeta. Je hebt met je vinger een groot hart in het zand getekend. Het lijstje is weggedrukt achter een foto van Micha en haar vader, een zwart-witfoto van mijn vader met een pijp in de mond en zijn handen aan een bandrecorder, en een foto van mijn familie toen ik klein was. Ik kijk aan jou in Gaeta gemakkelijk voorbij.

Maar de andere foto hangt aan de muur op de weg naar de slaapkamer. Daaraan is geen ontsnappen mogelijk. Het is een grote zwart-witfoto waar we allemaal opstaan. Die foto ken je natuurlijk niet, want je hebt hem nooit gezien. Maar misschien kan je je wel herinneren wanneer die is gemaakt. We waren toen op dat mooie dakterras van hotel Cesari. Jij was gekleed in de witte jurk die we voor je hadden gekocht voor ons huwelijk, die dag waarop je nooit bent gekomen.

Het is een foto van een gelukkige familie. We lachen, jij lacht zelfs breeduit en we zijn op ons best gekleed. Het is onze laatste foto.

1

Rome

Ik leerde Silke kennen op een feest van Julian bij de Spaanse Trappen. Julian schreef voor een grote Zwitserse krant en hield met zijn vrouw, een Portugees model, geregeld feesten in hun ruime appartement. Dat waren feesten waarop soms de gossip-fotograaf van de Romeinse krant *Il Messaggero* afkwam.

Julian nodigde je uit als je een interessante baan had, een maffe kunstenaar was, model of rijk. Ik kende Julian van het voetbal. Elke donderdagavond speelden wij op een veld langs de Tiber. Julian was een uitstekende voetballer. Hij had ook nog eens een goede kop en kon prima schrijven. Hij kon zo op zijn eigen feest verschijnen. Je voelde op die Romeinse feesten al dat Julian was voorbestemd voor iets groters. Een paar jaar later werd hij rechterhand van de - natuurlijk corrupte - president van de *FIFA*.

Silke kwam uit de categorie 'interessante beroepen'. Toen ik op het feest binnenkwam, zag ik haar bij het raam staan. Ze sprak met iemand en hield een glas prosecco vast. Ze droeg een rok en een bloes waar haar tepels doorheen prikten. Ik ontmoette haar ogen. Julian kwam naar mij toe en leidde me naar het buiten-

terras met zicht op de Spaanse Trappen. Daar kreeg ik een glas in mijn handen, sprak met een, niet eens zo maffe, kunstenaar en prikte Braziliaanse mini-sushi's weg. Binnen klonken er ineens stemmen. Ik liep op de deuropening af.

'Attentie!' riep een jonge man in de woonkamer. Drie knoopjes van zijn witte overhemd stonden open. Ik zag een geëpileerde bast eronder. Iemand draaide aan de knoppen van een stereo of misschien was het ook wel een iPod. De muziek werd gewisseld: een harde discobeat voor middle-of-the-road. De houten eettafel werd schoongeveegd: borden, glazen, etensresten, alles werd in een handomdraai weggehaald. Ik keek naar de rug van een vrouw die haar bloes aan het uittrekken was. Ik kon mijn blik er niet van losmaken.

De man met zijn standbeeldbuste nam haar hand, waarop de vrouw op de tafel ging liggen. Ik zag nu pas dat het Silke was. Een groep vormde zich om de tafel. Er werd gelachen. Iemand riep '*avanti, avanti*'. Mijn zicht werd belemmerd, maar ik kon nog zien hoe de man zijn hand over Silkes lichaam liet glijden. Daarna likte hij haar tepels. Ze lachte. Ik deed twee stappen naar voren en keek, over de hoofden heen, recht in het gezicht van Silke. Ze gaf me een knipoog. Ik gaf een korte knik. Iemand trok aan mijn hand. Het was de kunstenaar, die wilde dat ik meekwam naar buiten.

Wat later wachtte ik voor het toilet toen Silke aan kwam lopen. Ze vroeg of ik in de rij stond. Wat doe je? Waar kom je vandaan? Dat ik Nederlander was vond ze prachtig. Nederland is zo'n sociaal land. Dat zeggen bijna alle Italianen. Ze vinden het leven in eigen land maar niets. Zij was correspondent voor het Middellandse Zeegebied. Ze had een studio in het centrum. 'Kom toch eens langs,' zei ze.

Ik zag haar al, languit, naakt op het bureau.

Ik knikte afwezig van ja.

Het toilet kwam vrij en ik nam de deur over van degene die eruit kwam.

‘Vind je het erg als ik meekom?’ zei ze.

Ik zei niets.

Ze liep mee.

Ik draaide de sleutel om.

Het toilet was ruim en er hing een grote spiegel. Ze stond uitdagend tussen mij en de spiegel. Ik kon haar rug zien. De flanellen bloes was een beetje opgerold waardoor haar blote, bruingebrande rug zichtbaar was. Ze gaf me een zoen op m'n mond. Daarna gleed haar tong in mijn mond. Zonder aankondiging. Ik was verrast. Ik greep haar schouders en keek haar indringend aan. Ze lachte verleidelijk. Mijn ene hand gleed naar haar borst. Daarna volgde de ander. Haar borsten waren hard, haar tepels opgezet.

Toen ik de toiletdeur weer opendeed, keek ik in het gezicht van Julian. Hij lachte geamuseerd toen ook Silke uit het toilet kwam. ‘Zo zie ik het graag,’ zei hij en sloeg een arm om mijn schouder. Ook Silke kreeg een arm van hem. Hij liep met ons mee naar de deur. We zeiden gedag en gingen gezamenlijk weg. Ik begeleidde Silke, die op hoge hakken liep, aan de hand door het smalle trapportaal. Ik bood aan haar weg te brengen. Op mijn scooter reden we door donker en verlaten Rome. Het licht in de etalages aan de Via del Corso was gedimd. Voor het paleis van de minister-president hielden carabinieri de wacht.

Silke hield me om mijn middel vast. Op Piazza Venezia hobbelde de scooter over de onregelmatige klinkers. De druk

van haar hand op mijn buik werd sterker. Ik voelde haar warme lichaam. Haar warmte bleef die hele nacht. Bij haar appartementencomplex wenkte ze mij om mee te komen. Ik volgde haar naar de ingang. In de lift zochten we elkaars ogen. Ze rammelde met sleutels en opende de huisdeur. De deur klapte dicht. We begonnen wild te zoenen. Ze trok me naar de woonkamer. Er stond een lage sofa van jute stof. Ik pakte Silke vast, kuste haar, nam haar armen en liet haar zachtjes achterover op de sofa vallen. Haar korte rok schoof omhoog naar haar middel. Ik zag een glimp van haar mintgroene slip.

*

Na een tijdje vormden we een stel. Als ik Silke aan mijn vrienden voorstelde, maakte ze altijd een goede indruk. Leuk en charmant werd ze gevonden. Alles klopte aan Silke. Ze was leuk, spontaan en intelligent. Ze woonde in een groot appartement met dakterras dat op de zevende verdieping lag. Jammer dat ik die rode Alfa Romeo coupé waarin ze jarenlang rondreed, niet meer heb meegemaakt. Die had ze een paar maanden eerder van de hand gedaan. Ze vertelde me hoe ze met die sportauto in de zomer naar de Alpen reed en hoeveel bekijks ze daarmee trok. De benzine kostte een godsvermogen, zei ze, maar ze lachte erbij want geld was geen probleem. 'Ik heb hem weggedaan,' verklaarde ze, 'op het laatst waren er telkens reparaties nodig. Alfa, nou dan weet je het wel...'

De verkoop ervan had nog veel voeten in de aarde gehad. Silke had de sportwagen aan een garage verkocht. Die zou ook zorgen voor de eigendomsoverdracht en het tekenen door de notaris van de betreffende formulieren. Dat is wettelijk verplicht. Silke betaalde daarvoor zo'n 400 euro. Na een paar maanden kreeg ze

een brief van het justitieel incassobureau, waarin stond dat ze een verkeersboete moest betalen. De Alfa had in Milaan door rood licht gereden. Dat kon zij natuurlijk niet zijn geweest. De auto was niet meer van Silke. Ze had direct de garage gebeld. Hadden ze de eigendomsoverdracht wel volgens de regels uitgevoerd? Was het kenteken op naam van de koper gezet? Ze zeiden van wel, maar Silke geloofde er niets van. Daarop deed Silke aangifte. Ze was niet de enige. Toen uiteindelijk de politie huiszoeking bij het bedrijf deed, kwam uit dat honderden eigendomsoverdrachten niet waren uitgevoerd. De garage had op die manier tienduizenden euro's opgestreken. Intussen was de garage in andere handen gekomen, vermoedelijk van een andere stroman van een bende van zwendelaars. Gerechtig zou het nog een langdurige kwestie worden. Dat was wel duidelijk. Silke vertelde dat ze elk moment kon worden opgeroepen om te getuigen.

Er liep nóg een gerechtelijke zaak. De eigenaar van haar vorige woning had Silke gechanteerd toen zij het huurcontract opzegde. De omheinde woning lag niet ver van Rome, op het platteland. Op de dag dat Silke met een bestelauto naar het huis reed om haar inboedel op te halen, had de eigenaar een nieuw slot op het hek gezet. Hij wilde eerst 1500 euro van haar. Dat was brutaal. Silke had geen huurschulden. De zaak was juist omgekeerd. Zij had nog een borg van twee maanden van hem tegoed. Silke had daarop een smid gehaald en die had het slot geforceerd. Heel slim, heel gewaagd maar ook illegaal. Daarna reed ze met de bestelbus naar het huis en samen met een vriend laadde ze de inboedel in. Bij het weggrijden maakte de eigenaar, die inmiddels was ingelicht, een hoop stennis. In de chaos die daarop volgde raakte het bestelbusje de eigenaar lichtjes. De man had geen schrammetje, maar hij deed alsof zijn been werd

geamputeerd. De man klaagde Silke aan. Die zaak liep met een sisser af. 'Je weet hoe de Italiaanse justitie werkt,' zei Silke en knipoogde naar me. 'Heel langzaam.'

Ik vond het een spectaculair verhaal. Het hoorde helemaal bij Silke en haar uitbundige leven, bijna alsof ze een filmster was. Ze was ook al zo goed in haar werk. Ze schreef voor een Oostenrijks tijdschrift en voor de zondagseditie van een dagblad uit Wenen. Ze was oorlogscorrespondent geweest in voormalig Joegoslavië. Eens was ze bij Izetbegovic, de president van Bosnië, op bezoek voor een interview. Het moet in een van zijn laatste jaren zijn geweest. Een reuze interessante man, herinnerde Silke zich, en dat wist hij ook van zichzelf. Ze lachte besmuikt. Izetbegovic was voor Bosniërs de vader des vaderlands. Hoewel hij al op leeftijd was, toonde hij weinig schroom tegenover vrouwen. Na het interview begeleidde hij Silke alleen naar de uitgang en begon haar te zoenen. Eerst in de hals, toen op de mond. Ik wilde weten hoe zij gereageerd had. Ze had hem een beetje zijn gang laten gaan en zich daarna van hem losgemaakt. Ze vond hem natuurlijk een griezel, maar je kunt moeilijk je interviewpartner voor zijn kop slaan.

Bij het interview met een beroemde autocoureur in de Formule 1 was hetzelfde gebeurd. Misschien ook wel meer, want twintigjarige coureurs stoppen soms zelfs niet voor de safety car. Het werd me duidelijk dat Silke werd begeerd. Die begeerte wekte ze misschien zelf wel op met haar rok en bloesje, haar favoriete combinatie, maar dat wil niet zeggen dat ze het stuur uit handen gaf. Zo had ze eens de directeur van het Vaticaanse observatorium, een jezuïet, geïnterviewd. Haar vragen gingen zo tot het bot, dat de arme man geen antwoorden meer had. Ik vroeg haar hoe ze hem in problemen had gebracht. Het bleek dat de jezuïet geen sluitende antwoorden had over